

ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 25.

V četrtek 17. rožnika 1852.

Tečaj 1.

Sedem žalost Marije Device.

Božje Matere Device

Čast prepevaj, jezik moj,

Marternikov vsih Kraljice

Žalosti sočutje poj.

Britkih žalost polna Mati!

Daj mi s taboj žalovati,

De se grehov spokorim,

Odpušenje zadobim.

Ko si v tempelnu darila

V rešno smert Zveličarja,

Ti je duša občutila

Meč terpljenja britkiga.

Britkih žalost polna Mati i. t. d.

V britkem potu skoz pušave,

V begu pred Herodežam

Si terpela trud, težave

S svojim svetim Detetam.

Britkih žalost polna Mati i. t. d.

S serčno žalostjo iskala

Si zgubljeniga Sinu,

Si po ljubljene prašala

Britke dneve brez miru.

Britkih žalost polna mati i. t. d.

Oh, neznana bolečina

Ti je tergala serce,

Ko si srečala tam Sina.

K' na kalvarjo s križem gre.

Britkih žalost polna Mati i. t. d.

Tvojo dušo meč prešine,

Kjer na križu Sin visi,

Čutiš smertne bolečine,

Kadar dušo izroči.

Britkih žalost polna Mati i. t. d.

Žalosti si kopernela

Z dušo voljno in serčno,

Kadar si v naročje vzela

Ljubiga mertvo telo.

Britkih žalost polna Mati i. t. d.

Oh, prežalostno ločenje!

V grob ti Sina položé.

Nad serca tvojga življenje

Težek kamen privale.

Britkih žalost polna Mati

Daj mi s taboj žalovati,

De se grehov spokorim,

Odpušenje zadobim.

Potočnik.

Zakaj pa katoliška cerkev po umer- lih protestantih sv. maše ne bere?

Častitljivi nadškof Herman, Vikariv Frajburgu, se je v pastirskim listu 9. pretečeniga mesca milo potožil čez obrekovanje, ki so ga mnogi očitni listi ali dnevniki čeznj in čez katoliško cerkev brasili, ker ni dopustil po ranjkih velikim vojvodu Leopoldu črne maše imeti, in pové, zakaj de je ni dopustil, kakor sledi:

Preljubi! Vpričo Boga vam povem, de me je k temu samo moja dolžnost kakor katoliškiga škofa naklonila. — Katoliška cerkev zapové, de se daritev sv. maše za nobeniga mertviga darovati ne sme, kateri ni v občini (zvezi) svete cerkve umerl, ker ima, kakor vsak vediti zamore, le ta pravico do cerkvene daritve, ki je bil ud cerkve, ravno kakor se družinskih dobrot le edje te družine vdeležujejo. Ako se kdaj to cerkveno povelje ni spolnilo, se ne sme iz tiga povzeti, de se ne sme nikoli spolnovati. Prelomljenje zapovedi, ki se enkrat, dvakrat in večkrat zgodi, zapovedi ne odpravi, sosebno ako je vnovic zaterjena, kar se je ravno s to po papežu zgodilo, kateri je rekel, de v tacih zadevah maševati za vse mertve bi se reklo ljudstvo slepiti, kar se cerkvi ne spodobi.

Naš ranjki veliki vojvoda Leopold je bil protestant vse dni svojiga življenja; torej ga ne moremo po obhajanju velike črne maše udam katoliške cerkve persteti. — Zanj maševati bi se reklo, razglasiti, de je bil ud katoliške cerkve, de je umerl v naročju katoliške cerkve, ktera veruje, de sv. maša dušam v vicah pomaga.

Ali sme cerkev koga med svoje ude šteti, kateri ni bil? Gotovo ne! —

Torej je prav pametno in naturno, de se per mertvašnicah kakiga protestanta sv. maša ne bere, sosebno če verske nauke protestantov pogledamo. Protestanti učijo, de se katoliška cerkev moti, ker ima sv. Večerjo za daritev, ker terdi, de je v sv. Večerji pravi živi Bog in človek pričujoč, kateri se Očetu za nas daruje. Oni naši cerkvi celó očitajo, de s svojim naukam od maše daritvi na svetim križu moč in pomen jemlje, pa še drugo veliko hujsi očitanje mora katoliška cerkev zavoljo svojiga nauka od sv. maše od njih slišati. Protestant, ki se svoje vere terdno derži, ima daritev sv. maše k večimu za golo zunanje opravilo; ali cerkev je dolžna, svojo nar svetejši daritev varovati zoper tako do-
vzetje, in ne sme dopustiti, de bi se njeniga nar svetejšiga opravila le zavoljo tega ljudje poslužili, de bi z njim le kak glasoviten obhod ali kako muzikalno skazovanje imeli. Kratko nikar tiga ne.

Katoliški kristjan se ponižno perkoni in moli Jezusa Kristusa, ki je Bog in človek skupej, kateri se v obilnosti svoje ljubezni in gnade za zveličanje svetá nekervavo daruje, kakor se je na križu kervavo daroval, On, edini Srednik med Bogom in človekam (1. Tim. 2, 5—6.), in večni veliki duhoven po redu Melkisedeka (Ps. 109, 4. Hebr. 7, 17). Toliko manj pa se sme sv. maša po kakim mrtvim protestantu opravljati, ker je ona po nauku protestantov za prihodnje življenje brez vse cene, brez vsiga sadu. Oni verujejo, de pride duša po smerti telesa precej ali v nebesa ali pa v pekel. Torej po mrtvih ni potreba ne molitve, ne pravne daritve. Ako je duša v nebesih, tako ji je že dobro per Bogu, in ne potrebuje nobeniga očiševanja več; ako je pa v peklu, ne more nobeniga odrešenja upati, in za njo moliti bi bilo zapstoj. Čimu tedaj pravna daritev za prvo ali drugo pergodbo?

Ali drugač uči katoliška cerkev. Ona uči, kar tudi božje razodenje in tirjanje človeške pameti in človeškiga občutenja poterdí, — de veliko duš ob smerti telesa ni tako čistih, de bi precej Boga obliče v obliče gledale in se z Narsvetejšim nasklenile, — pa de one niso tudi v takim stanu, de tanjko bi bile vekomaj pogubljene: katoliška cerkev nam tolaživno resnico oznanuje, de so sicer nebesa, v ktere ne pojde nič omadežaniga (Skriv. Razod. 21, 27), — de je pekel, kteriga štrafenge so večne. Poberite se v večni ogenj (Mat. 25, 41), pekel je neugasljiv ogenj (Mark. 9, 42—47); pleve bo Mesia sežgal z neugasljivim ognjem (Luk. 3, 17.), govori sv. evangeli. Ali katoliška cerkev uči tudi, de so vice, kamor pridejo duše, ki sicer v gnadi božji umerjó, pa še niso popolnoma očišene. Za take mrtve moliti in darovati, de bi bili od grehov rešeni, ima cerkev sveto in dobro misel (2. Mak. 12, 43—46), — de bi bili oteti iz kraja, iz kteriga duša ne pride, dokler ni plačan zadnji venar (Mat. 5, 25—26.), iz kteriga pa bo zveličana, ali vender kakor skozi ogenj (1. Kor. 3, 13—15). S tem naukam od vic je nauk od molitev in darovanja sv. maše za ranjke na tanjko sklenjen; brez nauka od vic bi res daritev bila brez pomena, cene in prida, in jo opravljati bi se reklo, golo zunanje opravilo imeti. Nikar tedaj cerkve ne grajajte, de svoj nar svetejši zaklad pred oskrunjenjem obvarovati iše. Nji so izročeni dragi zakladi odrešenja: njeni škofje in mašniki jih hranijo in delijo, oni so hlapci Gospodovi, kateri je njim zaklade dal, in bo enkrat ojster odgovor od njih tirjal, kako so jih obrnili. Spoustujte vender cerkev, ktero take misli vodijo, in ktera iz posvetne modrosti, iz strahu, svetu in njegovim pervakam se zameriti, Narsvetejšiga ne obrača v namen, za kteriga bi ji začetnik vsih gnad tistiga ne bil dal. Spoznajte ravno iz tega ravnanja cerkve, de njo vikši duh viža, de ima terdnejši podlago, kakor sta človeška moč in podpora, in glejte v cerkvi namestnico Kristusovo, ktera ne gleda na veljavo osebe, in kateri v tacih pergodbah nar mogočnisi na zemlji ni več kakor nar nižji. Ali cerkev s tem, de za koga daritev sv. maše odreče, kratko nikar njega ne obsodi; to stori le Bog nar Vikši. Nikar tedaj zavoljo tega ne očitajte cerkvi pomanjkanja ljubezni.

Potem pokaže nadškof, de to, kar so luterani po svojim ranjnim velikim vojvodu obhajali, ni bilo nič več, kakor je bilo to, kar se je po škofovim povelju v katoliških cerkvah godilo. Opomina tudi katoličane, po zgledu Jezusovim gerdo obrekovanje

voljno terpeti, ki ga morajo zavoljo odrečene velike črne maše slisati; saj je tudi Jezus kakor zapeljivec in šuntar bil obsojen, ako ravno je učil dajati cesarju, kar je cesarjeviga, akoravno je ves pokorn in krotak bil, je bil vunder na križ perbit. Molimo, pravi nadškof, za te, ki nas kolnejo; pokažimo v djanju, de smo v veri terdni in nepremakljivi, natanjko dopolnujmo do vladarja Friderika vse dolžnosti podložnih ne le zavoljo kazni, ampak tudi zavoljo vesti (Rimlj. 13), in opravljajmo prošnje, molitve, perporočanja, zahvaljenja za vso gosposko, de bi mirno in pokojno živeli v vsi pobožnosti. Zakaj to je prav in prijetno pred Bogom, našim Zveličarjem. (1. Tim. 2, 1—3.)

Slednjič zapové nadškof, de se ima 2. roznika v vsih farnih cerkvah na Badenskim praznična sv. maša imeti Bogu v zahvalo za dobrote, ki so jih bili domovina in ljudje pod ranjkim nadvojvodom Leopoldam prejeli, in v prosivno daritev, de bi Bog sedanjiga vladarja Friderika blagoslovil, varoval in mu podelil vse darove, ki jih v srečno vižanje badenskiga ljudstva potrebuje. Ta pastirski list se je imel 6. nedeljo po veliki noči ali binkoštni pondeljik vernim z lece ves zbrati.

Iz Frajburga so vlado vprašali, če ji je prav, de katoliški vradniki k službi božji, ki jo je veliki škof napovedal, vradno pridejo. Minister Maršal je odgovoril, de ne. Vunder so pa bili v Frajburgu katoliški vradniki per sveti maši, ki jo je sam stari škof imel, in še v badenskim velikim mestu so k napovedani veliki maši persli katoliški udje ministerstva in družih vradnij, vojaki, pa tudi knez Fürstenberg, svak ranjciga nadvojvoda. — Maršaloviga duha pa tudi tole razodeva. Dohtar Weiss, vrednik frajburških vradnih novic in dober katoličan, je nadškofovo naredbo v svojim listu zagovarjal. Ali Maršal je zapovedal mu vredništvo vzeti. Zmed vsih učenikov frajburškiga vseučiliša 1848. leta sam Weiss, kateri je zgodovino učil, puntarski vladi ni hotel zvestobe perseči, in je tako svojo prostost in svoje življenje v nevarnost postavil. Tolikanj je bil zvest ranjcimu velikimu vojvodu Leopoldu. Plačilo pa, ki ga je bil prejel, je to, de mu je zdaj Maršal vredništvo in po tem takim nar boljši del njegoviga zaslužka vzel! Po takim ravnanju je pač malo upanja, de bi vradnijska sila na Badenskim kmalo jenjala. To je pa gotovo, de bo sveta cerkev vse stiske, vse sovražne moči, ko bi bile še tako silne, premagala; zakaj branil jo bo On, ki je rekel: Jest ostanem per vas vse dni do konca sveta. V. Sezun.

Pismo misjonarja g. Otona Trabanta do milostiviga visokočastitljiviga Lavantinskiga kneza in škofa.

(Dalje.)

Ogledoval sim nekaj časa blagoslovljeno Nilsko dolino srednjiga Egipta, ki je z libijsko pušavo obmejena, potlej sim se doli napravil s ponosnim zavestjem: Bil si zdaj na nar vikšim poslopju, ki so ga egiptovski kralji zidali na zemlji. — Vender me ni več mikalo, še na drugi manjši pil plezati, ki le nekoliko 100 stopinj deleč od velikiga stoji; ker bil sim močno vesel, de sim nazaj doli derklaje po velikim zdravo kožo unesel. — Sfinga, tudi nezmerno velik pil prav blizo unih, je zdaj skorej vsa v pesku in ima podobo oroslana z devičjo glavo; visoka je 37 čevljev in iz éne skale izdelana.

Imenovano velikansko delo — mnogosloveči pili, katerih nar višji je do 3000 let star in ki ga je mende nad 90.000 ljudi 26 let delalo, — revna Mariina duplina, in vedno zeleni otok Rodda, té reči sim le en sam krat vidil. Drugi kraji v Kairu so, ki sim jih po večkrat obiskal, namreč, katoliške cerkve. Zdaj sim v frančiškanskim samostanu, zdaj pa tudi v samostanu devic Dobriga Pastirja sveto mašo bral, ker navadno sim gredé iz Bulaka v mesto zjutraj cerkve obiskal, kjer sim v svoje perserčno veselje marsikteriga egipčana vidil na kolenih neumerljiviga Boga moliti.

Častitljivi Očetje sv. Frančiška tukaj so začelniku svojiga reda v slehernim oziru v čast in poštenje. Ravno tako so gospé Dobriga Pastirja prave nasledovavke našiga Zveličarja, ki se je sam sebe dobriga Pastirja imenoval. Pobožne gospé imajo v svojim tesnim prebivališu nad 100 solarc, ki jih uče potrebnih šolskih reči in tudi koristnih ženskih del; v nauk se jemlje otroci brez razločka vere. Téh gorečih Pastaric je zdaj 11, ker je že mesca kozoperska 5 novih perstopilo. Ko sim v Egipt peršel, jih je bilo samo 6. Ker se je število tovaršic ženskiga samostana naraslo, se ravna, de bodo gospé dobile prostorniši poslopje in vert, brez kteriga zastran zdravja ne morejo biti. — Naj Bog vsigamogočni v resnici kersanske gospé dobrotno poterjuje v njih poklicu!

Ker sim Vam, milestljivi Knez! nekaj v poprejšnim, nekaj v pričujočim naznanilu razložil, kako sim čas v poglavitnim egiptovskim mestu obrnil, naj tedaj v nadaljnim popisovanju brodarjenje po Nilu od Kaira do Asvana popišem.

13. kozoperska, ko je bila ladija za Nil najeta, de bi se mnoga naprava od Kaira do Asvana prepeljala, sim na odkazanje našiga visokočastitiga namestnika z gosp. Milharčičem, bivšim kaplanam v Ljubljanski škofi, g. Hudajem, našim jezikoslovcam, in Knavsam, rokodelcam, tudi jest na ladijo šel. Perserčno smo se poslovlili od ostalih tovaršev, kteri so imeli na Stelli matutini (Zgodnji danici: tako je bila od Heir-el-Din pašata kupljena železna ladija po svojim namenu imenovana), v kratkim nam nasledovati. Ravno solnce je zahajalo, ko smo zajadrili, poterjeni z oserčivnimi besedami visokočastitiga vikšiga, s kterimi nam je, ločivšim se, zaklical: „Gospod z vami!“

Na tem potu sim se prepričal, de se Nilska dolina po pravici imenuje rodovitna dežela. Ker vidil sim ob levim, še bolj pa ob desnim bregu obširnih ravnin, ki so bile zdaj z zalo turšico, zdaj s sladkornino olepsane, ktere rastljine so do 10 čevljev visoke in se višji. In ker srednji in zgornji Egipt mnogo sladkornine obrodi, je viditi tudi sem ter tje sladkornišnic (cukerfaberk), ki so bile poprej Angležanske, kakor sim slišal, zdaj pa so v lasti egiptovskega pašata. Tudi sim vidil ob bregu stariga Nila mnogo pitome perutnine, zale goveda, med njimi rujavih bivolov v travi za moža veliki, naj več pa ovac; manj konj, za to pa več zadovoljnih velbljudov in oslov. Prejšnji so tukaj za popotvanje skoz suho pušavo, poslednji pa za kratke pota po razbeljenim pesku neogiblivo potrebni. Vidil sim zraven množice domačih živali tudi velike trope divjih tičev redkiga plemena, kakor: divjih golobov, galeb-ov, (Meven) s perutami belimi ko snég, žerjavov, gosi, nenasitov (pelikanov) in čapelj, ki so zdaj po močirjih brodili, zdaj ob bregéh dobrotniga Nila čuli.

Iz tega maliga, kar sim zastran sadeštva in

živalstva srednjiga in zgornjiga Egipta rekel, razvidi Vaša milost, de se Egipt po pravici imenuje blagoslovljena dežela, de si tudi še nisim čudovite pšenice v misel vzel, ki so jo ta čas še le sejali.

Ko sim o ponilskih pridelkih spregovoril, naj še nekoliko stran naselstev in njih prebivavcov opomnim. Pohvaljena Nilska dolina je precej napolnjena z ljudmi, ker vas je za vasjo nagnječena, nobena pa ni ne v poslopni, ne v snagi kaki holandski enaka. Tudi todne mesta se ne morejo meriti z unimi v moji dragi domovini. Šel sim memo teh le mest: Mimie, Siut, Akhmin, Gergeh, Nagade, Kench in Ezue. V imenovanih krajih je ladija ostajala, de smo si živeža nakupovali. In ker sim imel hišovanje (gospodinstvo) na ladii, mi je bil vzrok v mesta hoditi. Pervi vzrok pa, de sim po mestih šel, je bil, misjoniša ogledati, ki so v Siut-u, Akmin-u, Gergek-u in Nagade-u.

Naj delj sim se mudil v Siut-u, kjer sim na posvečenje vsih cerkev tudi maševal. V imenovanim velikim mestu na zgornjim Egiptovskim, in v vsakim drugim misjonu sim najdel po eniga mašnika v priprostih jutrovskim stanišu z eno cerkevjo. Ker sim bil v misjonišnici v Siutu skorej celi dopoldan ostal, zamorem še kej več povedati. V tem mestu je 12.000 mohametanov, 11.000 koptov in 65 katoličanov. Poslednjih število je malo; imajo pa vendar precej prostorno misjonsko cerkev, v ktero ne hodijo le samo katoličani, ampak tudi kopti in mohametani. Poslednji pridejo iz radovidnosti: nameri se pa tudi, de iz dobriga namena. Povedal mi je ondotni častitljivi misjonar dvé imenitni dogodbi, ki pričate, de se Bog tudi tega ljudstva spomni in svojo milost slehernimu deli, kteri ga s pravim zaupanjem brez vsaciga omahovanja prosi.

Nekiga dne pride v zivi gorečnosti neka mohametanarica, mi je pripovedovavec pravil, in želi po vsi sili v misjonsko cerkev iti. Branil se je nekaj časa: ker je pa nepopisljivo hčerinsko vdanost v očeh prosivke vidil, ji je dovolil v nedolžno željo, in kakor močno je bil nad njenim vročim kopernenjem začuden, tako težko je svojim lastnim očem verjel, ko je vidil, de se je mohametanka z vso gorečnostjo katoliškiga serca na altarne stopnice pred podobo Marije Device vergla, in je slišal, kako je spervič zdihovaje koperneče prosila, kmal po tem pa vesele zahvalne molitve izustovala. Vse to mu je zvikševalo stermenje in vžigalo radovednost, v koga de si je previdnost Božja odvolila to serce. Nesterpljiv je čakal molivke, in ko pride od altarja, jo, terdno prepričan, de tukaj dela milost Božja, poprasa: „Kaj te je spodbudilo, v to hišo pred Mater Odrešeni-kovo vsiga sveta priti?“ Odgovorila mu je: „Dolgo, dolgo že sim terpela neprenesljive bolečine v glavi, in ko sim sem ter tje mislila, kako bi se rešila grozniga terpljenja, sim se spomnila svete Device (tukaj, mi je uni pravil, časte tudi mahometani kakor kristjani Mater Gospodovo in spoznajo njeno devišstvo), in gnalo me je nekaj v sercu, k nji pribežati, ji svoj žalostin stan potožiti, in jo polajšanja prositi; in ko ste mi vi, precastiti gospod, perpustili v hišo stopiti, sim imela grozno hude bolečine, in moje zaupanje se je poterdilo, ker Devica je moja molitev uslišala in od tistiga časa je minula bolečina.“ Taki razodevki Božje milosti zdajo več kot vse učenje.

(Konec sledi.)

Tovarstvo angelskiga mladenca sv. Alojzja.

Ni je lepši, ne dražji reči pod solncem, kakor je nedolžnost; ni ga častitljivšiga prizadevanja mem truda in dela, nedolžnost svojo in družih varovati in ohraniti. Zmed nar boljših pomočkov eden, čistost serca pri mladosti ohraniti, je češenje sv. Alojzja, angelskiga mladenca. Tega mladiga prijatla božjiga je cerkev zato ravno mladosti posebniga pomočnika in varha dala. Obilno dobrot in milost je on ljudem že od Boga sprosil; za to so že od davnej temu svetniku v čast po mnogih krajih društva ali tovarstva, ki imajo namen, tega častitljiviga Svetnika povelicevati, otročiče in mladenče napolniti s priserčno gorečnostjo, lepo, nedolžno pa tudi spokorno živeti, kakor je živel sv. Alojzi. To lepo pobožnost še bolj povzdigniti, so papeži mnoge odpustike podelili, in jo v več razpisih zlasti mladosti priporočili.

Papež Klemen XII. so v dveh določilih (11. grud. 1739 in 7. pros. 1740.) za vse prihodnje čase popolnoma odpustike dodelili slehernimu, kdor v dan sv. Alojzja, ali pa šest nedelj zaporedoma v čast tega svetnika vredno prejme zakramenta sv. pokore in presvetiga rešnjiga Teleasa, v namen sv. Cerkve pobožno moli in nekatere premišljevanja, molitve ali druge bogoljubne reči in dela v čast tega svetnika opravi. Torej so v nemškem in družih jeziki mnogotere bukve, v kterih je šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojzja razložena.

So tudi bratovšine ali tovarstva sv. Alojzja, ki imajo namen, mladost k posnemanju svetiga Alojzja vnemati, de bi Bogu v vsih rečeh zvesto in na tanko služila, še posebno pa angelsko čistost in gorečo molitev tega svetiga mladenca z vso močjo nasledovala. Take bratovšine so zlasti pripravne za učence po učilnah in sobivališih in sploh za vso mladost. Ko se v Alojzjevsko tovarstvo zapišejo, prejmejo svete zakramente in se pred kakim altarjem s posebno molitvijo angelskimu mladenču v varstvo zroč in z njim zavezo storé. — Vsak tovarš moli vsaki dan en očenaš in eno češenomarijo, opravi vsako leto šestnedeljsko pobožnost, obnovi v dan sv. Alojzja po prejetih zakramentih storjeno zavezo z njim, in dobro je, ako nosi kak spomin od tega svetnika pri sebi, de si bolj živo njegove čednosti v spominu ohrani, in se ob času skušnjave k serčnosti budi. — Vsih nespodobnih in nevarnih pogovorov, bukev, shodov, slabih priložnost, norčevanj, igrač, malopridnih družin, in kar je družiga nespodobniga ali nevarniga, se tovarši sv. Alojzja skerbno varujejo in tudi druge od tacihi reči odvracujejo; obnové večkrat sklep, lepó živeti, časté s sinovsko ljubeznijo in vdanostjo Mater Božjo in si prizadevajo angelovo češenje vselej s posebno pobožnostjo obmoliti.

J.

Ogled po Slovenskim.

Ljubljana. Njih milost naš Visokočastitljivi Pastir so razposlali razpis do častitiga Duhovstva, v kterim naznanijo, de se bodo 23. vel. serpana ob 5ih zvečer začele, in 27. ravno tega mesca ob 9ih dopoldne

nehale duhovske duhovne vaje ali eksercicije v Alojzjevišu v Ljubljani, h kterim častito Duhovstvo prijazno povabijo.

Ker je v Alojzjevišu le za 130 oseb prostora, in pa tudi, de ljudstvu duhovne postrežbe ne bodo prikrasane, bo zamoglo iz vsake veči tehantije le 7, in iz vsake manjši le 6 duhovnov k vajam priti. V tej reči se je duhovnam vsake tehantije med seboj zmeniti in sporazumeti. Kteri se želijo te dobrote vdeležiti, se pri svojim dekanatu oglašé, de se njih imena k daljšimu do srede mal. serpana k Visokočastitimu škofijstvu odpravijo.

Vdeležniki prinesó seboj talar, roket in brevir, se 23. vel. serpana kmalo po tréh popoldne pri Alojzjanskim predstojništvu oglašé, ktero jim bo stanovanje odkazalo in natisnjeni red duhovnih vaj zročilo. Nekaj gospodov bo v Alojzjevišu, nekaj pa v škofijskim semenišu prenočevalo.

Njih milost se zanesó, de bo vse častito duhovstvo naznanjenje duhovnih vaj z veseljem in z dobrovoljnostjo sprejelo, in prijazno vse poprosijo, naj z Njimi vred od Boga pomoči in blagoslova prosijo, de bo ta sveta pobožnost vzajemno (nasprotno) poterjenje in duha obnovljenje, ter katoliško-duhovsko življenje in djanje obilno in stanovitno obrodila, in se iz nje bogat sad po vsi škofii razširjal.

Razgled po keršanskim svetu.

Tako le Luteranarji nas obrekujejo! — V velikim protestanskim besednjaku „der Brüder Grimm,“ je ta le debela laž: „Posebno pa pomeni beseda odpustiki cerkveno odpušenje grehov za denarje.“ Kakor je znal japica Luter lagati in obrekovati, tako tudi njegov sinko. — Volkshalle zavoljo tega poštene katoličane opomni, se na te laži ne naročevati, in temu strupenimu studencu zoper katoličane ne živčza tegniti.

Iz Eupen-a se piše, koliko de posestniki fabrik in delarnic misjon in misjonarje spoštujejo. Posestniki so namreč ob šestih zvečer delavce izpustili, de so zamogli pri zvečerni misjonski pridigi biti: — So pa nekód tudi fabrikanti, kteri bi delavce spodili, ako bi jim ne hotli — v nedeljo delati!

V Maincu je 22. p. m. baron Kettenburg s svojo ženo vred vprico škofa katoliško vero sprejel. Poprej je bil luteran iz Meklenburga.

V Pragi so bile 2. veliciga travna pridige za poskušnjo zavoljo perdobljenja korarstva per cerkvi sv. Vida. Pridigovali so Dr. Plaucar, vodja semeniša in Dr. Gincel, učenik bogoslovstva. Pervi je govoril v češkem jeziku, drugi pa v nemškem. Tudi fajmošter Sorger bo pridigoval za poskušnjo. Gospoda Plaucar in Sorger sta bila ko dobra govornika poterjena in sta po tem takim korarstvo prejela.

V sv. Klari v Floridi severno-amerikanski deželi se je sodnik okrajne sodnije, Jones, na smertni postelji od protestanske h katoliški veri spreobrnil.

Mili darovi v namen sv. leta.

Za afrikanski misjon. G. M. P. 3 gold.; M. B. 2 gold.; H. hišna 1 gold.; bolna 30 kraje.

Opomin. Ako bi se še kdo želel na „rusinske propovedi“ Dr. gosp. A. Radlinskiga po vredništvu tega lista naročiti, naj denar (1 gold. sreb.) hitro pošlje, de se dalje odpravi.

Vred.